

„Se on õige!“ ütles Mart, „hoidke rohto, ja katsuge moõgaga ja püsti laega wasto panna, — hõne paistab, katsuge wasto panna, kunni senna jame!“

„Mart andis hoostele weel pihhta, minna seisin sanis püsti ja raiusin teise korra teine pole. Hundid, kui mind püsti nägid, jäid monned sammud taggasi, ja meie ollime jo tühja kütti-maia ukse ette jõudnud, mis õnneks lahti olli.“

„Minna õdde olli esimesenne sanist wälja kargama, siis Mart ja tüdruk, minna jäin wiimseks. Kui jo maiakesse sees ollime, saime pissut hingada. Mart tombas mo käest moõga, läks wälja, andis hoostele piitsa, et eddasi piddid minnema, et siis ka hundid nende järrele ärra piddid minnema, ja tulli sisse jälle meie jure, agga olli enne ukse ette moõgaga kaks hunti mahhalõnud.“ —

„Õnneks olli Mart latterni tullega sanist ka ärra tonud. Kui nüüd warjul ollime, et kül murdjad ukse ja hakkende tagga hulgu- sid ja kapisid, waatsime järrele, kui kindel se

maiakenne piddi ollema meid hoidma, siis olli nãhha, et mürid kiwist, ja üks nattoke katkend kiwvi penk ühhe seinä äres, ja hulk kuiwi rago ja puid pengi äres olli. Mart teggi kõhhe tulle üles, et meie ennast woisime sõjendada, — ja ollime süddamest rõõmsad se taewa issa sure armo pärrast, et weel ellus ollime. Agga Mart nähti weel sures mures ollewad ja Pead rapputawad, wist se pärrast, et wäljaspool seinä meie waenlased hirmsaste müllasid.“

„Tükki aia pärrast kuulsime üht wãgga hirmust ja kõlledat heält, — küssisime Marti käest, mis se piddi ollema? Mart, kes enne neist asjust teadis, ütles, et se hooste wiimne hädda karjuminne piddi ollema. Minna mõtlesin, et nemmad meid piddid rahhule jätma, kui nemmad hobbofed ärrasõnud, agga Mart arwas kõhhe, et nemmad pärrast weel naljatsemad meie järrele piddid ollema. — Martil olli tõssi kül: ei festnud kuigi kaua, hobbofed ollid ärraneeldud, ja tullid jälle meid püüdma. Mart panni en-